

Conclusions de la jornada internacional 'Societat relacional i execució penal', 29 de gener

entitats
catalanes
d'acció
social

A càrrec de Sonia Fuertes, vicepresidenta d'ECAS

Hem arribat al final de la [jornada internacional 'Societat relacional i execució penal'](#) però no volem concloure. Ja ho vam dir a la [jornada 'Obrint portes'](#), el 2011, que nosaltres no entenem les conclusions com un tancament sinó com un apertura. El nostre objectiu era que tots vostès marxessin amb ganes de llegir més sobre el desistiment, amb més ganes de debatre, amb més ganes d'investigar sobre les experiències que hem presentat... En definitiva, volem que la jornada que hem celebrat avui hagi deixat alguna empremta i tingui continuïtat.

Desistiment. Quina paraula més bonica, d'arrel llatina. *Desistere* vol dir deixar d'estar, cosa que ens permet fàcilment associar aquesta arrel a la idea de canviar d'identitat, canviar de lloc.

Sovint es parla de la responsabilitat particular de la persona en aquest procés de desistiment, que no oblidem que és dinàmic. En un temps en què la mirada liberal hirespesponsabilitza l'individu dels seus èxits i fracassos, nosaltres reivindicuem –una vegada més– la importància de la **comunitat** i dels **vincles**. Hem de superar allò que en Zygmunt Bauman anomena liquiditat del vincle, hem de ser capaços de **recuperar el lligam social**.

Pensin un moment... per què canviem? Potser sovint ens "ajuda" a travessar fets dolorosos, pèrdues, malalties... A vegades a aprendre noves habilitats, a accedir a una feina, en definitiva a que se'ns permeti canviar el nostre rol habitual i puguem compartir quelcom amb els altres. Els factors són molts i diversos, però podem dir que en tot aquest procés és sempre clau la mirada de l'altre, del veí, de la família, del professional, de la societat. I aquesta ha de ser **una mirada de suport que contempli el canvi i les possibilitats, no tant l'etiquetatge o l'estigma**. I, és clar, necessitem recursos, col·laboracions intersectorials, polítiques... però **necessitem sobretot creure en les segones oportunitats**.

Per finalitzar, els recomanaré un llibre: *Común*, de Christian Laval i Pierre Dardot. Més enllà de la presentació que fan al voltant d'aquesta idea, d'allò que és comú; els autors reivindiquen i defensen la necessitat de concebre el nostre destí, el de la humanitat, com un destí comú. No es tracta només de preservar els béns de tots (l'aigua, la natura...) o de recuperar l'espai per a

Conclusions de la jornada internacional 'Societat relacional i execució penal', 29 de gener

la democràcia davant els mercats: **es tracta de sentir que allò que li passa a l'altre ens interpel·la com ciutadans i ciutadanes.** Amb aquesta interpel·lació els deixo avui. Recordin: vetllem per aquest futur en comú.

Barcelona, 29 de gener de 2016